

nie skorzystał ze swojego uprawnienia do swobodnej oceny w oczywiście błędny sposób. Sąd ponadto dokonał nieprawidłowej oceny interesu służby i nie uwzględnił interesu urzędnika. Ponadto, stwierdzając, że w zaskarżonej decyzji przestrzegana była zasada proporcjonalności, zastosował on tę zasadę niewłaściwie, ponieważ zaskarżona decyzja nie była ani środkiem właściwym, ani środkiem o najmniej uciążliwym charakterze. Sąd ponadto popełnił błąd w ocenie równorzędności lub porównywalności nowego i starego stanowiska pracy. W istocie, idąc za jego rozumowaniem, kryterium równorzędności stanowisk pracy spełniałoby każde przeniesienie związane z zachowaniem dotychczasowego stopnia. Wreszcie, Sąd nie wskazał tych elementów, które posłużyły mu do dokonania oceny poniesionej przez skarżącego krzywdy.

Sąd także kilkakrotnie naruszył prawo. W pierwszej kolejności, zwolnił on decyzję o przeniesieniu, traktując ją jako zwykły środek służący organizacji wewnętrznej, z obowiązku uzasadnienia, który to obowiązek został uznany za stanowiący jedną z podstawowych zasad prawa. Następnie, Sąd naruszył prawo nie stwierdzając, na niekorzyść skarżącego, naruszenia prawa do bezstronnego procesu. Naruszył on także prawo w zakresie zastosowania prawa do wolności wyrażania swoich poglądów, nie zajmując wyraźnego stanowiska w kwestii zakresu, w jakim skarżący powinien był w tym przypadku z tego prawa skorzystać. Wreszcie, Sąd naruszył prawo w zakresie zastosowania prawa do obrony, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym przed wydaniem decyzji o przeniesieniu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Commissione Tributaria Provinciale di Napoli (Włochy), wydanym w dniu 15 lipca 2004 r., w sprawie Casa di Cura Privata Salus SpA przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4

(Sprawa C-18/05)

(2005/C 93/09)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 20 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Commissione Tributaria Provinciale di Napoli (Włochy), wydanym w dniu 15 lipca 2004 r., w sprawie Casa di Cura Privata Salus SpA przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Napoli.

Commissione Tributaria Provinciale di Napoli zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zwolnienie przewidziane w art. 13 B lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 marca 1977 r. dotyczy podatku VAT uiszczanego przy nabyciu towarów przeznaczonych dla działalności zwolnionej od podatku także w przypadku, gdy podmiot, który nabył towary z przeznaczeniem na taką działalność, dostarcza je następnie innym podmiotom?
2. Czy przepis ten zawiera wystarczająco bezwarunkowe i precyzyjne regulacje, aby można było stosować go bezpośrednio w porządku krajowym?
3. Jakie znaczenie dla kwestii jego bezpośredniego stosowania ma postanowienie wyżej powołanego przepisu art. 13 ust. 1, zgodnie z którym, transponując do prawa krajowego przepis [pkt B, lit. c)], Państwa Członkowskie powinny ustalić takie warunki, aby zapobiec „oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania lub nadużyciom”?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.06.1977, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-19/05)

(2005/C 93/10)

(Język postępowania: duński)

W dniu 20 stycznia 2005 r. (faks z dnia 14 stycznia) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, którą reprezentują: N. B. Rasmussen i G. Wilms z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Danii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie płacąc Komisji kwoty 18 687 475 DKK tytułem środków własnych wraz z odsetkami od dnia 27 lipca 2000 r. Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy prawa wspólnotowego, w szczególności art. 10 WE oraz art. 2 i 8 decyzji Rady 94/728/WE, Euratom⁽¹⁾ z dnia 31 października 1994 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich;
- obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Kwota powołana w skardze stanowi cło, którego pobrania zaniechały duńskie organy celne w okresie do 1994 r. do 1997 r. od przedsiębiorcy, któremu bezpodstawnie zezwolono na przywóz określonych towarów według stawki zerowej. Zezwolenie to zostało wydane w odniesieniu do towarów przeznaczonych do zainstalowania, wmontowania lub wyposażenia okrętów, łodzi lub innych statków zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87^(?) z dnia 23 lipca 1997 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, załącznik II, sekcja II. Towary te były jednakże przeznaczone do produkcji kontenerów i nie mogły, jak później przyznały władze duńskie, zostać objęte tym przepisem.

Władze duńskie bezprawnie zaniechały przekazania Komisji tej kwoty tytułem środków własnych. Argumentacja użyta w tym zakresie jest analogiczna do tej, która została przedstawiona przez Komisję w skardze przeciwko Danii w sprawie C-392/02^(?).

⁽¹⁾ Dz.U. L 293 z 12.11.1994, str. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 31 z 8.2.2003, str. 4.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Tribunale Civile e Penale di Forlì z dnia 14 grudnia 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko K.J.W. Schwibbertowi

(Sprawa C-20/05)

(2005/C 93/11)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale Civile e Penale di Forlì (Włochy) z dnia 14 grudnia 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko K.J.W. Schwibbertowi.

Tribunale Civile e Penale di Forlì zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

— czy opatrywanie oznaczeniem SIAE jest zgodne z dyrektywą Rady 92/100/EWG⁽¹⁾ w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, jak również z art. 3 oraz z art. 23 – 27 Traktatu WE;

— czy jest ono również zgodne z dyrektywą Rady 83/189/EWG⁽²⁾ oraz z dyrektywą Rady 88/182/EWG⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 346 z 27.11.1992, str. 61.

⁽²⁾ Dz.U. L 109 z 26.4.1983, str. 8.

⁽³⁾ Dz.U. L 81 z 26.3.1988, str. 75.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven wydanym w dniu 18 stycznia 2005 r. w sprawie 1. G. J. Dokter, 2. Maatschap Van den Top, 3. W. Boekhout przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-28/05)

(2005/C 93/12)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) wydanym w dniu 18 stycznia 2005 r. w sprawie 1. G. J. Dokter, 2. Maatschap Van den Top, 3. W. Boekhout przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

College van Beroep voor het bedrijfsleven zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wynikający z art. 11 ust. 1 tiret pierwsze w związku z art. 13 ust. 1 tiret drugie dyrektywy 85/511/EWG obowiązek Państw Członkowskich zapewnienia, aby analizy laboratoryjne mające na celu wykrycie przyszcycy były przeprowadzane przez laboratoria wskazane w załączniku B dyrektywy 85/511/EWG ma skutek bezpośredni?

2 a Czy wykładni art. 11 ust. 1 dyrektywy 85/511/EWG należy dokonywać w ten sposób, że z faktu, że przyszcycza zostanie stwierdzona przez laboratorium nie wskazane w załączniku B dyrektywy 85/511/EWG, należy wyciągnąć konsekwencje prawne?

b W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2a:

Czy art. 11 ust. 1 dyrektywy 85/511/EWG ma na celu ochronę interesów jednostek takich jak skarżący w postępowaniu głównym? Jeżeli nie, to czy jednostki takie jak skarżący w postępowaniu głównym mogą powoływać się na ewentualne naruszenie obowiązków, wynikających z tego przepisu dla władz Państw Członkowskich?